

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2061/24
22.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Баковић, председника већа, др Драгице Попеску и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца Републички фонд ПИО Београд, др Александра Костића бр. 9, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Митар Ђенисић, адвокат из Уба, ул. Краља Петра Првог ослободиоца бр. 52, ради стицања без основа, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П бр. 749/22 од 30.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 22.5.2024. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Убу П бр. 749/22 од 30.01.2024. године у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Убу П бр. 749/22 од 30.01.2024. године, тако што се обавезује тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати укупан износ од 23.780,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 4.455.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пријема новца 24.6.2022. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке, одређено је да се привремена мера одређена решењем тог суда П бр. 794/22 од 03.11.2022. године одржава на снази. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 165.930,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде, тужени је изјавио благовремену жалбу, побијајући је у целисти, из свих законских разлога.

Апелациони суд у Београду, испитао је побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 са свим изменама и допунама) и нашао да је жалба туженог делимично основана.

Побијана пресуда, није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка прописаном чланом 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противречи себи ни разлозима датим у њој, у пресуди је наведено довољно разлога о свим битним чињеницама, па се њена правилност и законитост могу испитати, због чега се неосновано жалбом туженог указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе.

Из утврђеног чињеничног стања произлази да је решењем РФ Пио Одељење за ПИО по међународним уговорима од 03.02.2022. године, сада пок. ББ, кориснику инвалидске пензије одређен од 10.03.2015. године најнижи износ пензије од 10.466,73 динара са исплатом од 10.03.2015. године. На основу обрачуна исплатне службе тужиоца, туженом ББ на име разлике инвалидске пензије за период од 10.03.2015. године до 31.08.2021. године, требало је исплатити износ од 527.494,30 динара. Исплата је вршена преко поште, те је тужилац приликом попуњавања налога за исплату уместо износа од 99.000,00 динара на пет упућенх налога за исплату погрешно унео износ од 990.000,00 динара и један налог на 32.434,00 динара, тако да је уместо предвиђеног износа од 527.494,30 динара, правном претходнику туженог, сада пок. ББ погрешно исплаћен износ од 4.982.494, 30 динара односно погрешно више исплаћен износ од 4.455.000,00 динара. Новац је исплаћен у два дела и то тако што је пок. ББ подигао први део у пошти, а други део је подигао тужени такође на шалтеру поште. Корисник пензије сада пок. ББ је преминуо 02.07.2022. године, а оставинским решењем Основног суда у Убу О бр. 770/22 од 25.01.2023. године, за његовог наследника и то на целокупној засотавштини оставиоца, оглашен је овде тужени АА.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби чл. 212 Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев тужиоца, налазећи да је правном претходнику туженог грешком тужиоца погрешно исплаћен износ који је предмет тужбеног захтева, због чега није прихватио наводе туженог да је његов правни претходник био у заблуди да се ради о неком другом примању по осову осигурања из Немачке, те да због тога није у обавези да исти врати. Првостепени суд је из истих, разлога одржао на снази привремену меру одређену решењем тог суда П бр. 749/22 од 03.11.2022. године.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право када је донео побијану одлуку, а разлоге које је дао првостепени суд за своју одлуку, у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом чл. 210 ст. 1 ЗОО-а одређено је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а ако то није могуће, да накнади вредност постигнутих користи. Одредбом чл. 212 истог закона одређено је да ко

је исти дуг платио два пута, па макар једном и по основу извршне исправе, има право тражити враћање по општи правилима о стицању без основа.

Сходно цитираним законским одредбама, правилан је став првостепеног суда да се у конкретном случају ради о преласку имовине једног лица у имовину другог лица без правног основа, јер је правном претходнику туженог, грешком тужиоца, уместо предвиђеног износа од 527.494,30 динара, погрешно исплаћен износ од 4.982.494,30 динара односно погрешно више исплаћен износ од 4.455.000,00 динара.

Супротно наводима жалбе, у овом случају не може применити одредба чл. 211. ЗОО-а, која прописује да ко изврши исплату знајући да није дужан платити, нема право да захтева враћање, изузев ако је задржао право да тражи враћање или ако је платио да би избегао принуду. У конкретном случају ради се о исплати извршеној од стране правног лица - Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, који има низ својих органа као и организационих јединица, па је исплата недугованог вршена услед грешке, а не са свешћу и вољом да се плати оно што се не дугује, те нема места примени одредбе чл. 211. ЗОО-а.

Из изнетих разлога, правилна је и одлука првостепеног суда из става другог изреке, којом је одржана на снази привремена мера одређена решењем тог суда П бр. 749/22 од 03.11.2022. године, до правноснажног окончања парнице.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390 ЗПП, донео одлуку као у првом ставу изреке.

Међутим, одлука првостепеног суда о трошковима поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, није правилна, јер је првостепени суд признао тужиоцу трошкове и на име судских такси на тужбу и одлуку, иако тужилац нема обавезу плаћања трошкова судских такси у смислу одредбе чл. 9 Закона о судским таксама, па с тим у вези тужени није дужан да му наведне трошкове накнади. Ако се има у виду успех тужиоца у овом спору, као и радње које су биле потребне за вођење овог спора, то је овај суд обавезао туженог да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати за трошкова вештачења износ од 20.000,00 динара, за трошкове доласка на 7 одржаних рочишта у висини аутобуске карте на релацији Ваљево -Уб-Ваљево по 540,00 динара по потврди СП Ласта, што укупно износи 23.780,00 динара.

Из наведених разлога Апелациони суд у Београду је, у погледу одлуке о трошковима, одлучио као у другом ставу изреке, на основу одредбе члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Зорица Ђаковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић